

2008. augusztus 19-23 zajlott a Közösség és Szabadság mozgalom felelőseinek nemzetközi találkozója. Az alábbi olvasnivaló összefoglalja don Julian Carrón bevezető előadását.

Ahhoz, hogy felkészítsen minket és segítsen megértenünk, mit jelent az, hogy ami itt történik, az személyesen mindannyiunknak szóló kaland, az Úr nem szavakat használ, hanem – mint mindig – tényeket, megtörténő eseményeket: «Azért mi is, akiket a tanúknak ilyen nagy felhője vesz körül, tegyünk le minden terhet és a minket környező bűnt, kitartással fussuk végig az előttünk álló küzdőpályát. Tekintsünk fel a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra »(Zsid 12, 1-2). Ezek a tanúk pillantásukat Krisztusra szegezték és életüket küzdőpályaként futották végig, hogy elnyerjék Krisztust, aki már megragadta őket. Tanúságtételüket előttünk, a szemünk láttára éltek meg, azért, hogy mi megláthassuk, hogyan lehet megélni a hitet korunk kulturális és történelmi környezetében.

A nyolcvanas évek elején II. János Pál pápa így szólt don Giussanihoz: “Nektek nincsen hazátok, mert titeket ez a társadalom nem tud beolvasztani”. Ahhoz, hogy valóban haza nélkül tudjunk élni, az szükséges, hogy számunkra a hit csakugyan igazi elégedettséget jelentsen, ne csak üres szavakat. Döntő fontosságú az, hogy egyszerre említjük a hitet és az elégedettséget, mert az emberek nagyon sokszor úgy beszélnek a hitről, mintha semmi köze nem lenne az elégedettséghez; mintha ez utóbbit valahol máshol találnánk meg, saját terveink vagy elképzeléseink szerint, mintha a hit és az elégedettség között nem állna fenn valódi és igazi kapcsolat. Ezzel szemben ha végre elkezdjük őket együtt nézni, akkor el tudunk kezdeni meggyőződni annak igazságáról, hogy számunkra a hit tényleg egy igazi, ezért valódi Jelenlét felismerése-e, egy Jelenlété, amely olyannyira valódi, hogy képes elégedetté tenni minket. Ahhoz, hogy megbizonyosodjunk hitünk igaz voltáról, az emberségünkre, az önmagunk iránti szeretetre van szükség – ahogy azt don Giussani mindig is mondta. Önmagunkat szeretni azt jelenti, hogy komolyan vesszük vágyainkat. Hiszen szükségleteinket, vágyainkat elkerülhetetlenül érezzük, és panaszkodunk is miattuk, amikor nem nyernek beteljesülést, de általában nem vesszük őket komolyan. Ahhoz, hogy igazán szeressük magunkat, lelki szegénységre van szükség. Ezért mondta Krisztus: “Boldogok a lelki szegények”. A lelki szegény egy olyan ember, akinek nincs semmije, egy dolgot leszámítva, amiért és amiből létezik: egy végtelen vágyakozás, határtalan várakozás. Ez a várakozás nem azért határtalan, mert a dolgok végtelen hosszúságú listára vár; nem, nem vár semmire, hanem végtelen nyitottságot él meg – és nem vár semmit! -, ahogy Clemente Rebora egyik verse mondja “Nem várok senkit...” s mégis csupa fül, csupa feszültség. Ez az ember eredeti léte. Az ember

eredeti léte a várákozás, a végtelenre való várákozás: az ember feszülten vár valamire, tart valami felé. Vagyis az, hogy magunkat komolyan szeretjük azt jelenti, hogy észrevesszük korlátlan szükségleteinket. De – ismétlem – szükségéink nem olyan értelemben korlátlanok, hogy százezer dologra vágyunk és még a százezer egyediket is akarjuk! Nem, hanem azért korlátlan, mert nem tűri, hogy el tudjuk képzelni, mire van szükségünk: az ember maga szükség. S annak számára, aki így fogja fel önmagát, a hit nem szabadon választható opció, hanem elengedhetetlenül elér Krisztus elismeréséig, mert ebben a felismerésben tud választ találni erre a korlátlan szükségre, a végtelenre való várázásra. “Szívem és testem ujjong az élő Istenben” (Zsolt 84,3). Szívem örvend, mert Isten él!. A szívnek az ad örömet, hogy létezik a Végtelen, hogy Isten él, mert így létezik a válasz vágyakozásunkra.